

Kávészacokban taposok, keresgélek, új térképek, falak peremén, japánhidak vérvörös korlátjain – sétálok, egyensúlyozok, rövidnadrágban, fekete pólóban, cilinderrel, frakkban. Az utószavak kérelhetetlenek, kitaróan tartalommentesek, ugyanúgy, ahogy a recenzió, a bevezető sorok, maga az a bizonytalan világrajövetel. Újabb ismeretlen tétel, immár a harmadik nyár, amelynek fő műsorszámát valami temetésceremónia, újabb tovaszállások – kár –, hol a ráció, ti megrögzött vándormadarak? Mit tehetnék? Kövessétek csak az ősi szabályokat, őrizzétek a súlytalan csontozatot, amely elrepít. Ez sem az én világom...
Férfiúnak lenni meg annyit jelent, mint méltósággal viselni a fáraók balzsammal átitatott vászonruházatát, cipelni a legújabb fazonú páncélöltönyt.
Mindehhez hozzászokhatsz, ha össze nem roppant.

Jól tettem-e vagy tévedtem azon a téli napon, amikor alig látható fél arcát megsimogattam, helyesebben – értelmezni próbáltam máshoz intézett szavait, hozzászólását, mit tudom én már, mit... megerőszkolt semmit.
Nem érdekel a kőjáték, záróra közeleg, előtte hatalmas fazék rakott krumpli az ajándékmenü, elkezdődhet az időrabló, lelkes habzsolás! Na neee... mégse. Ami túlzás, az túlzás.
Ismered-e a békebeli, gyógyító háziszzenet?
Nem érdemes virasztani, furcsábbnál furcsább desszertekkel tetézni a gyomorrontást. Ha már megvan, ha már létrejött, rám talált, én meg azonnal felismertem a lappangó tüneteket. Alkalmi adásvétel, osztódó kockázatok. Jöjjetek és lássatok sosemvolt jelenségeket. A hányinger áttéteit.
Nem spórolhatok tovább. Testem csomópontjait elajándékozom, inséges napokra, be sem várt évtizedekre, beosztva, tartósítatlanul. Teljesen megszabadultam önmagamtól.
Így hát Ő helyrepopofozódott a faragatlan kőkockában... képlékeny világ ez, ugye?
Ott történhetett, akkor, de az is lehet, hogy korhadó padokon, keskeny, kavicsos ösvényen, üres, de kockázatos szobában. Emlékszem: Maszlinabőrű fiatalok próbálták beilleszteni emblemikus távollétüket a nyomasztó szerencsejátékba. Belőtte magát a nyár. Pörgött a rulett, röpködtek a keserédes arcképekkel illusztrált kártyalapok – piros szavak, zöld meg fekete kérdések, reményteljes doktorátusok.
Nevetnem kellene, angolul akár. Vigyorgonom kéne: cheese! Megszégyeníteném-e őket? Így, utólag? Istennek sem tetszik a megaláztatás. Hogy ő maga a célpont vagy egyéb... önostorozó szentmise-hatás.
A domború seggű néger lány kimondottan vonzó.
Málnavörös nyelvű harapnék most, akár ebben az üdvös pillanatban.

Ő, az a másik viszont más tészta. Különös alapanyag. Húsevő virág?
Mellette ülök, megyek, mellette jövök el, megjegyzem szép, magyar akcentusát. Elolvasom a téglafal üzeneteit, estére üres marad az udvar, a cigarettás doboz. Megnyugtató. Csendes kis vadon, vadkutyákkal. Nem hagyhatom el.
Valami sétatér foglalja el a test kidolgozatlan vásznát, hihetetlenül meleg színeket lehelnek a fák, a hinták, a kötélhágcsó. Burjánzik bennem a gyermeki rakoncátlanság. Hozzám is tartozik.
Ki kapta elő végül az ostort?
Miért nyúltam el a marhavagonban?
Rossz, romlott áru vagyok? Fenéket! Időnként lángra lobbannak odabent a gyertyacsonkok, meghittebbé válik a hangulat, előnt a vidám ravatal képtelenül magas hőmérséklete.
Ennyi történt azon az emlékezetes napon is. Pörgött az óramutató, nem állt meg semmiféle elvárt állomáson, csak robotgott tovább, előrevetült. Idült szerelvény.
Ilyenkor az ég színe sem e világi. Megjátssza magát? Életközeli élmény? Lehunyt szemmel járok, nem észlelhetek különbségeket. Ingem alatt ezüstkereszt. Benne a quid prodest vagy a Christus vincit, Christus regnat. Magához szorít, aztán újra és újra elereszt.
Onnan fakad a forrás? Az áldás? A szabadulások?
Dobd félre a filozófiát, gyűjtsd a municiót, vadásznak terád!
Terepszínűre festem bőrömet, fele erdő, fele betonrengeteg. Várok. Liftaknában meglincselte fekete testbe zárva.
Futósánc mélyén lapul minden érzélem. Elázik. Sáros.
Szinte naponta harsogja törvényszegéseimet az autóbuszmegállóban felszerelt rádióadó. Városi riadó? Meddig lehet ezt elviselni?
Mea culpa, mea maxima... merre a borotva? Csak egyet kattan a penge.
Személtládába hajtom mindkét fülkagylómat.

Hihetetlenül gyorsan helyrejön, felépül – ismeri be másnak a hozzáértő orvos. Szinte állati test – de sérülékeny lélek. Ha ruhátlan lenne, átázna a bőre. Tetőtől talpig vérzik – persze, ezt nem bocsátja közszemlére.
Félek, igaza van. Félek. Málladozik az egykori stabil tetőszerkezet.
Az ajtó nyílásában neoncső kuksol. Hűsége. Éjt nappá téve bizonyít. Külső és belső jóbarát. Megszerettem. Hozzám nőtt minden testrésze, tartozéka. Azt azonban továbbra sem szögezhetem le, mit is takar az árnyékolt éjfél mosoly. Kevésbé tekinthetem optimális egyenlet optimista végeredményének, lehet viszont valamiféle előkészület az ismeretlenre. Töprengeni rajta? Minek?
A tükör távoli, amúgy is láthatatlan ebben a fénytelenységben.

Szétfoszlik idővel a kender, a len?
Hogyan téphetem szét a béklyót?
Sehogy. Csuklómon körkörös stigma.
Megmarad örökkéiglen?
Elfelejttem, hogy Húsvét is létezett valaha. Volt úgy, hogy megkésett? Volt úgy, hogy szétesett?
A féktelen hangfalak szüntelenül belebömbölnék a harangzúgásba, megdől a torony, szaporodik a bővli.
– Ne várj tovább, kelj át a folyón! – súgja az Isten. Rá sem hallgatok már. Maradok. Csendes lázadás.
Belém fojtja hangját, látását. Így cserkész be az ingovány.
Nincs már meg a város, eltűnik a szemöldök íve, az ajkak íze. Én meg újra a tettek színhelyén, meztelenül, szégyentelenül, akárcsak sok ezer éve.
Köszönni, bókolni, csókolni tanulok.
Átnemesített östulok? Nincs több szavam.
Egekbe zuhanok.
Kicsontozom testedből önmagam.

2012. június 24.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Keszthelyi György

Látó Szépirodalmi Folyóirat